

Както изложихъ въ книгата си „Военното дѣло на прабългаритѣ“, българитѣ, както въобще източнитѣ конни народи, имали много развита за времето стратегия и тактика, желѣзна дисциплина и отговарящъ на всичко това човѣшки материалъ.

Обаче, като знаемъ, че българитѣ, маджаритѣ и другитѣ сродни народи сж могли да побеждаватъ много многобройни отъ тѣхнитѣ западни армии, и то по това време най-доброкачествени въ западния свѣтъ, то сигурно е, че тѣ, освенъ други преимущества, трѣбва да сж имали и по-добри оржжия отъ противницитѣ си. Да се взиматъ редъ победи, както въ миналото, така и въ наше време, е нужно не само по-добра стратегия и тактика отъ тази на противника, не само по-храбри, по-обучени и по-дисциплинирани войници, но и *по-свършени оржжия*.

Българитѣ и маджаритѣ били въоржжени съ три вида оржжие: лжкъ, копие и сабя. Тѣ сж стреляли отъ голѣма далечина съ лжковетѣ си, отъ по-близо хвърляли копията си, а за двубой употребявали саби. Съ стрелитѣ си се опитвали отдалече да разстроятъ строя на противника, и когато строятъ се разколебавалъ, приближавали го и хвърляли копията си.

Заради това византийцитѣ казватъ, че българитѣ и маджаритѣ обичатъ да се биятъ само отдалече. Фактически, обаче, и византийцитѣ възприели този начинъ на война, та дори военнитѣ имъ писатели го препоржчватъ като необходимъ за една модерна за времето си война.